

■ СПОМИНИ

Пережити можна все, окрім втрати побратимів...

Ми познайомилися з Дмитром у розташуванні мобільної застави Краматорського прикордонного загону восени 2017 року. Для нього йшов 32-й місяць у зоні бойових дій.

5
стор.

■ ПАМ'ЯТЬ

Нова правонаступність захисників українських рубежів

2018 року настане сторічний ювілей Окремого корпусу кордонної охорони Української Народної Республіки. Цей рік може стати часом започаткування правонаступництва у Держприкордонслужбі від прикордонних підрозділів УНР.

6-7
стор.

Прикордонник України

№ 6 (5596)
9 ЛЮТОГО 2018 РОКУ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

України

4
стор.

Пошана – всім, увага – кожному

Як у Службі вирішуються проблеми учасників АТО

■ кордон за тиждень

Встановленим порядком оформлено **1,501** млн осіб та **356** тис. транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **459** осіб, зокрема, **3** незаконні мігранти

Вилучено **6** одиниць зброї, **90** боєприпасів та **25** г наркотичних засобів

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, майже на **825** тис. гривень

■ коротко
про головне

Держава підтримає звільнених з полону

Кабінет Міністрів України на черговому засіданні прийняв постанову «Деякі питання соціальної підтримки осіб, звільнених з полону», розроблену Міністерством соціальної політики на виконання доручення Прем'єр-міністра України Володимира Гройсмана. «Мова йдеться про надання одноразової грошової допомоги в розмірі 100 тисяч гривень кожній особі, що була звільнена з полону. Також передбачено варіанти надання медичної допомоги, психологічної допомоги та реабілітації, допомоги у забезпеченні тимчасовим житлом тих осіб, які є внутрішньо переміщеними особами», – зазначив міністр соціальної політики Андрій Рева, коментуючи постанову. Урядовець також зазначив, що списки осіб, які отримують таку державну підтримку, надаватимуться Службою безпеки України.

Сергій ПОЛЩУК

«Зелена карта» дорощає

Моторне (транспортне) страхове бюро України ввело нові, підвищені тарифи на поліси для тих, хто виїжджає за кордон на автотранспорті. Так вартість «Зеленої карти» на 15 днів для поїздок по Європі для легкових автомобілів зросла до 848 гривень (раніше було 805 грн), для автобусів – 3,187 тисячі гривень (раніше – 3,025 тис. грн), для вантажних автомобілів – 2,001 тисячі гривень (раніше – 1,899 тис. грн). Необхідно додати, що без «Зеленої карти» водій не може в'їхати в іншу країну, адже це передбачає система страхового захисту потерпілих у дорожньо-транспортній пригоді незалежно від країни їхнього місця проживання і реєстрації транспортного засобу. Вона поширюється на території 47 країн Європи, Азії та Африки.

Світлана ДЕЙЧУК

Чат-бот Тарас прийде на допомогу

В Україні представили новий інтерактивний інструмент, який допоможе чиновникам правильно заповнювати електронні декларації. Про це заявив аналітик Громадського об'єднання «Антикорупційний штаб» Антон Марчук. Створена система надає покрокову інструкцію із заповнення е-декларації, а також усім, хто раніше звертався, надсилатиме повідомлення з нагадуваннями про терміни подачі декларацій. «Заповнення та подання електронної декларації для багатьох чиновників і посадовців стало досить складною проблемою і тому вони допускають значну кількість помилок у поданих деклараціях. Для того, щоб уникати в подальшому таких проблем ми і створили чат-бота Тараса», – підкреслив Марчук. Ця система працює за певним юридичним алгоритмом у формі заготовлених відповідей на найпоширеніші питання.

Олена ТАЩИЛНА

■ анонс

Публічний звіт Голови Служби

13 лютого 2018 року відбудеться публічний звіт Голови Державної прикордонної служби України Цигикала Петра Олександровича за підсумками діяльності відомства у 2017 році.

Регламент заходу:

14.00-14.15 – представлення публічного звіту.

14.15-14.40 – відповіді на запитання.

Місце проведення: м. Київ, вул. Електриків, 26, телеканал «5 канал».

Запрошуємо представників Громадської ради при Адміністрації Держприкордонслужби, громадських об'єднань, професійних спілок, засобів масової інформації, профільних експертів долучитися до обговорення. Запитання можна поставити, направивши їх на електронну пошту chas.online@5.ua.

Відповідальний структурний підрозділ: відділ комунікацій із засобами масової інформації Адміністрації Державної прикордонної служби України.

Контактна особа: Демченко Андрій Олександрович, заступник начальника управління – начальник відділу комунікацій із засобами масової інформації, тел.: 527-63-37.

■ Україна – НАТО

Переходимо на стандарти Альянсу

Відбулося чергове засідання Урядового комітету з питань європейської, євроатлантичної інтеграції, міжнародної співпраці та регіонального розвитку під головуванням Віце-прем'єр-міністра з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України Іванни Климпуш-Цинцадзе.

Аліна ДАНИЛЮК

Протягом засідання урядовці узгодили існуючі розбіжності щодо вирішення питань, які стосуються реформ, відображених у заходах Річної національної програми співробітництва під егі-

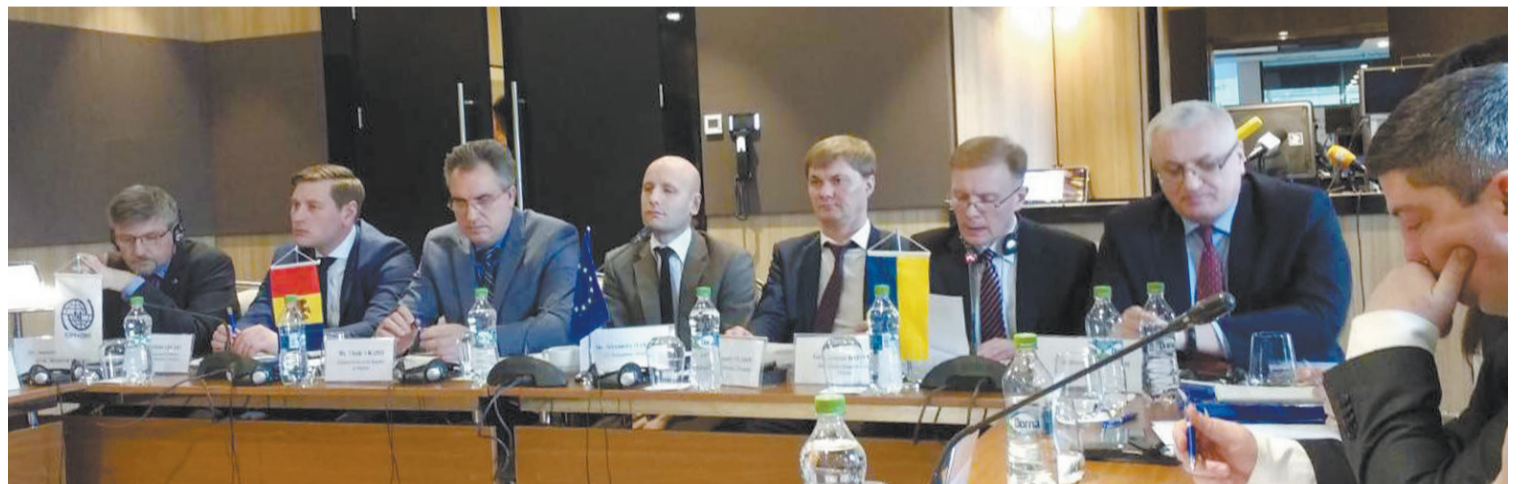

дою комісії Україна – НАТО на 2018 рік. Зокрема, Уряд врахував рекомендації Північноатлантичного альянсу до проекту програми, вироблені за результатами аналізу та оцінки виконання Річної національної програми 2017 року. Цьогоріч головний акцент – на інтенсифікації роботи з переведення сектору безпеки та оборони України на стандарти Альянсу. Також у програмі відобра-

жено великий комплекс пріоритетів і цілей міністерств та відомств у частині реформ, що охоплюють усі сфери життя країни.

Окрім цього, за результатами засідання Комітет підтримав проект плану заходів з інформування громадськості з питань євроатлантичної інтеграції України на 2018 рік. Уперше в державному бюджеті передбачено фінансування цих заходів. ■

■ консолідація

Спільні проекти єднають

У Кишиневі відбулася офіційна церемонія відкриття проекту «Удосконалення інтегрованого управління кордонами на українсько-молдовському кордоні». Захід проходив за участі представників Міжнародної організації з міграції, Європейського Союзу, Місії EUBAM, Міністерств внутрішніх справ, фінансів і прикордонних та митних служб України і Республіки Молдова.

Людмила ТКАЧЕНКО

Головною метою проекту є сприяння поліпшенню транскордонного переміщення людей і товарів через визначені пункти перетину кордону між Україною та Республікою Молдова. А також – подальше впровадження найкращих практик інтегрованого управління кордонами, особливо в площині міжвідомчого та міжнародного обміну інформацією й співробітництва. Крім цього планується запровадження спільного контактного пункту та пунктів перетину кордону зі спільним контролем.

У рамках спільної роботи нинішнього року повинен бути запущений автоматизований обмін

інформацією про осіб і транспортні засоби, що здійснюють перетин спільної ділянки кордону. Це дозволить у повному обсязі здійснювати контроль міграційних процесів. До того ж цього року в рамках проекту для організації спільного контролю почнеться робота з реконструкції пунктів пропуску для автомобільного сполучення на території України «Кучурган – Первомайськ» та «Рені – Джурджулешти».

Варто зазначити, що контракт між Міжнародною організацією з міграції та Представництвом Європейського Союзу в Україні про реалізацію проекту міжнародної технічної допомоги підписано 21 грудня минулого року в рамках програми ініціативи ЄС «Східне партнерство». Реалізація проекту триватиме впродовж 28 місяців із загальним бюджетом 4,75 мільйона євро. ■

■ персонал

«Нове обличчя кордону»: стартував черговий етап відбору

З першого лютого у Державній прикордонній службі України розпочався черговий етап конкурсу у рамках проекту «Нове обличчя кордону». До участі запрошуються молоді, амбітні та вмотивовані люди, які бажають проходити службу в реформованих підрозділах відомства і спроможні стати новою формацією прикордонників.

Андрій ДЕМЧЕНКО

Кожен, хто пройде відбір, гарантовано отримає стабільну та престижну роботу, гідний рівень грошового забезпечення – від 9 тисяч гривень, гарантований соціальний захист, якісне медичне обслуговування, професійну підготовку за міжнародними стандартами і перспективу кар'єрного зростання. Конкурс проводи-

тиметься як серед військовослужбовців Держприкордонслужби – на посади сержантського та офіцерського складу, так і серед цивільної молоді – на посади сержантського складу.

Поточний набір проводиться в прикордонні підрозділи «Львів-аеропорт» і «Рава-Руська», що на Львівщині, та Окремого контрольно-

пропускного пункту «Київ». Подати заявку можна з 1 лютого 2018 року по 30 квітня 2018 року. Деталі за посиланням <https://newface.dpsu.gov.ua/>

Невдовзі розпочнеться набір і в інші підрозділи на кордоні з Польщею, а також в аеропортах «Одеса», «Харків», «Дніпро» тощо. Додаткова інформація з цього приводу буде відображена на сторінці проекту.

Варто зазначити, що проект «Нове обличчя кордону» проходить за підтримки експертів Прикордонної варті Республіки Польща, представників МОМ та Посольства США в Україні. Процедура відбору традиційно розпочинається з подачі електронної анкети кандидатом, яка приймається та обробляється автоматизованою електронною системою проекту без втручання посадових осіб Держприкордонслужби.

Кандидати, які заповнили анкету та відповідають визначеним критеріям, допускатимуться до участі у подальшому відборі. Зокрема, він передбачає тестування на загальні здібності, з іноземної мови та психологічне тестування, проходження медичної комісії і перевірку рівня фізичної підготовки. ■

■ співробітництво

Переймаючи литовський досвід

У рамках реалізації компонента В8 проекту TWINNING «Підтримка Державної прикордонної служби України у подальшому запровадженні принципів інтегрованого управління кордонами, зокрема у сфері перевірки документів та виявлення викрадених автомобілів», відбувся навчальний візит представників прикордонного відомства України до Служби охорони державного кордону при МВС Литовської Республіки.

Людмила ТКАЧЕНКО

У ході візиту офіцери Адміністрації Держприкордонслужби вивчили практичний литов-

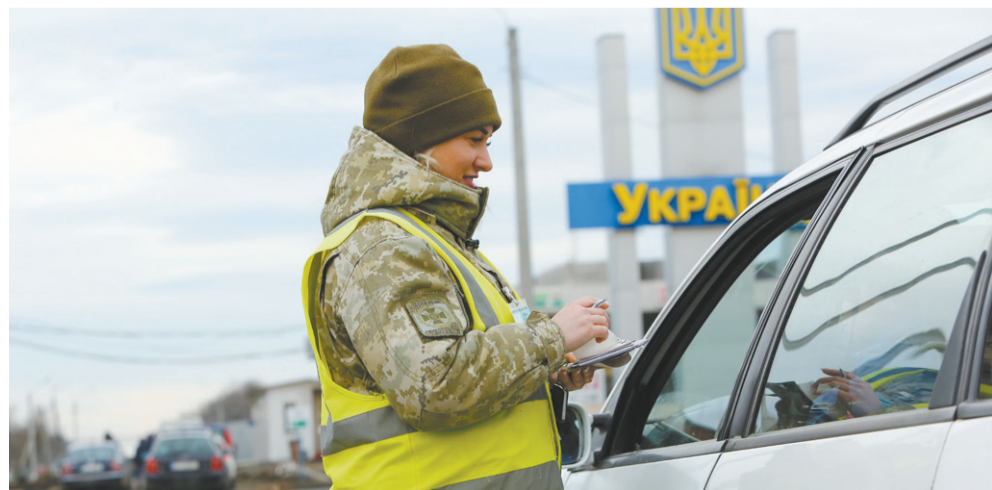

ський досвід зі здійснення прикордонного контролю, правових і технічних аспектів провадження процедури паспортного контролю, фіксації біометричних даних іноземців, використання IT-систем, а також ознайомилися з роботою литовського експертно-криміналістичного центру.

Весь отриманий від литовських колег досвід і передові новачі будуть враховані під час опрацювання та практичної реалізації Концепції розвитку системи перевірки документів громадян України, іноземців та осіб без громадянства, які перетинають держкордон України, на період до 2020 року. ■

■ новації

Заради комфорту подорожуючих

Фахівці Держприкордонслужби провели низку заходів для забезпечення ритмічності пропускних операцій та оптимізації контрольних процедур у пунктах пропуску.

Людмила ТКАЧЕНКО

Насамперед ініційовано проведення експерименту щодо розмежування у пунктах пропуску смуг руху транспорту та організовано прикордонний контроль пасажирів під час руху двох швидкісних електропоїздів «Київ – Львів – Перемишль».

Крім того, важливою новацією є розроблення нових технічних принципів контролю: одна зупинка, контроль громадян без їхнього виходу із транспортних засобів й поєднання в пункті пропуску зони прикордонного та митного контролю.

Окремо для комфорту громадян на сайті Служби створено інтерактивну карту, де можна он-лайн знайти інформацію про завантаженість пунктів пропуску. ■

■ гарячі будні

Медові цигарки

Прикордонники Чопського загону спільно з працівниками фіскальної служби завадили переміщенню великої партії контрабандних сигарет через українсько-угорський кордон. У пункт пропуску «Тиса» прибула вантажівка «Сканія» угорської реєстрації, яку охоронці рубежу вирішили поглиблено оглянути. Це рішення виявилось правильним: у причепі зловмисники обладнали подвійне днище. На тайник, де містилися ящики з сигаретами, ділки поставили 60 бочок меду по 300 кілограмів кожна. Після прибуття спецтехніки транспортний засіб було розвантажено і пораховано контрабанду. Її кількість склала майже 26 тисяч пачок. Наразі здійснюється оцінка вилученого курива.

Олена ТРАЧУК

Рибний улов у лісосмузі

Прикордонники Сумського загону спільно зі співробітниками СБУ, реалізуючи завчасно отриману інформацію, організували роботу міжвідомчої групи. Неподальк від держрубежу в лісосмузі біля населеного пункту Винторівка Середино-Будинського району правоохоронці виявили товари народного споживання. Серед складеного біля кордону товару було знайдено чотири мішки з майже 72 кілограмами металу, зовні схожого на срібло. Також 11 пластикових упаковок ікри кети та горбуші загальною вагою понад 200 кілограмів. Крім того, правоохоронці нарахували більш як 340 консервних банок з печінкою тріски, горбуші, м'яса крабів, ікри шуки, ікри лососевих та інших рибних консервів і 60 картонних ящиків із сушеною рибкою (приблизно 1600 штук). Маркування морепродукції свідчить про її російське походження. Наразі знахідку передано відповідним органам для проведення подальших заходів.

Роман ТКАЧ

Перерваний вояж емісара

Прикордонники Окремого контрольно-пропускного пункту «Київ» в аеропорту «Бориспіль» затримали громадянина Киргизстану, якого розшукував Інтерпол за причетність до терористичних організацій. Іноземець прибув до Києва рейсом із Анкари. За попередньою інформацією співробітники Держприкордонслужби встановили, що чоловік перебуває у міжнародному розшуку як особа, яка є вербувальником бойовиків до терористичних угруповань. Іноземця вартові рубежу відразу затримали та передали співробітникам Нацполіції. Стосовно цього факту повідомлено українське бюро Інтерполу в Києві.

Марина МАРКЕВИЧ

■ СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

Потреба вирішення проблем учасників АТО нині є одним із найбільш значущих питань сьогодення, якому приділяється значна увага як у засобах масової інформації, так і владних кабінетах й громадських організаціях. У Держприкордонслужбі ним переймається Центр обліку та роботи з учасниками антитерористичної операції та бойових дій Головного центру кадрового забезпечення. Сьогодні наша розповідь про практичну допомогу та підтримку захисників територіальної цілісності України та членів їхніх сімей.

Андрій ГЕРАСИМКІВ

– Перед нашим підрозділом поставлено низку важливих завдань, які стосуються саме роботи з учасниками АТО, – розпочинає розмову начальник Головного центру кадрового забезпечення Держприкордонслужби підполковник Олександр Загорівський. – Серед основних – встановлення статусу учасника бойових дій та учасника війни; координація заходів із соціального супроводу членів сімей прикордонників, які загинули під час бойових дій на Сході нашої держави та заходів із увічнення їхньої пам'яті; професійна реабілітація та соціальна адаптація воїнів, які отримали поранення; а також всебічний контроль в органах Служби за цією роботою.

ДЕРЖАВА ДБАЄ ПРО СВОЇХ ГЕРОЇВ

Насамперед слід зазначити, що українське законодавство, яке стосується учасників бойових дій, має доволі потужний фундамент. У ньому враховано гарантії соціального захисту, умови для всебічної медичної та психологічної реабілітації даної категорії військовослужбовців, адаптації їх у мирному житті, преференції щодо вступу у навчальні заклади та подальший вибір професії. Одним словом держава намагається створити умови, в яких ветерани могли б повністю адаптуватися у мирному житті.

– На сьогодні кількість прикордонників, які безпосередньо брали участь у антитерористичній операції та забезпечували її проведення, складає близько 19 тисяч осіб, – зазначає підполковник Загорівський. – Із них статус учасника бойових дій вже отримали понад 18,3 тис., десятком – відмов-

лено в наданні такого статусу, а 148 вартових рубежу – отримали статус учасника війни. Окрім того, трьох колишніх військовослужбовців позбавлено статусу учасника бойових дій за скоєння тяжких або особливо тяжких злочинів під час проходження служби в зоні АТО. Наразі стосовно 360 вояків вирішується питання щодо включення їх у наказ Антитерористичного центру.

На превеликий жаль, за майже чотири роки неоголошеної війни на Донбасі 69 прикордонників загинули, 429 отримали поранення, 35 стали інвалідами, а місцезнаходження п'яťох захисників України досі не встановлено. Причому на сьогодні немає жодного прикордонника, який би незаконно утримувався проросійськими бойовиками.

Є ЩЕ ПОРОХ...

Природно, що кожен воїн після повернення із зони бойових дій потребує особливої уваги. Комусь достатньо відпустки у сімейному колі та відпочинку від постійної напруги і «гарячих» буднів війни. Захисникам, які отримали поранення, необхідно не тільки надати кваліфіковану медичну допомогу, але й повернути їх, що називається, «до строю».

Утім, найбільша підтримка держави необхідна героям, які внаслідок поранення були звільнені з військової служби за станом здоров'я. Серед прикордонників 16 вояків отримали третю групу інвалідності, стільки ж – другу, два військовослужбовці – першу. Проте це не означає, що ці патріоти вже не можуть нічим допомогти Батьківщині. Їхній безцінний бойовий досвід може зростити ще не одне покоління вартових рубежу, а притаманна «зеленим кашкетам» професійна хватка – опанувати нові життєві обрії.

Власне, так і вирішили фахівці Центру обліку та роботи з учасниками антитерористичної операції та бойових дій, і взялися за працевлаштування звільнених у відставку бойових побратимів. Тож у результаті копіткої роботи кадрового апарату в органах Держприкордонслужби наразі вже працевлаштовано дев'ять ветеранів з інвалідністю, а ще шестеро – в цивільних організаціях.

Пошана – всім, увага – кожному

Крім того, Центр підтримує тісну взаємодію з громадською організацією «АХІОС» щодо надання безоплатної допомоги в працевлаштуванні колишніх учасників АТО з числа прикордонників.

Важливим аспектом роботи з учасниками бойових дій є й всебічна підтримка керівництвом Служби кар'єрного зростання даної категорії персоналу. Це питання постійно тримає на контролі Управління кадрового менеджменту Адміністрації Держприкордонслужби. Зокрема внесено зміни в діюче Положення про проходження військової служби громадянами України в ДПСУ, що дало змогу вдвічі скоротити терміни присвоєння чергових військових звань сержантському складу та призначати на первинні офіцерські посади досвідчених військовослужбовців молодшого персоналу – учасників бойових дій, які не мають повної вищої освіти. Також торік на навчання до Національної академії Держприкордонслужби прийнято 42 військовослужбовці з бойовим досвідом.

ПАМ'ЯТЬ І ВСЕБІЧНА ПІДТРИМКА

– Ще одне важливе завдання пов'язане з увічненням пам'яті полеглих героїв. Це дуже делікатний та водночас важливий напрямок нашої діяльності, – зауважує Олександр Загорівський. – Так, за кожною з родин загиблих воїнів-прикордонників закріплено органи відомства, які надають їм всебічну допомогу у вирішенні проблемних питань. З цією метою проводяться планові зустрічі з такими сім'ями, визначаються наявні проблемні питання, узгоджуються заходи по увічненню пам'яті загиблих.

Завдяки конструктивній позиції відомства та у взаємодії з місцевими органами влади вдалося забезпечити помешканнями 25 сімей загиблих прикордонників, а п'ять родин таких військових перенесено в черзі на першочергове забезпечення житлом. Крім того, Службою порушено клопотання перед Кабінетом Міністрів про подальше виділення коштів на квартири членів сімей полеглих вояків.

Почесне найменування імені Героя України старшого лейтенанта В'ячеслава Семєнова присвоєно Могилів-Подільському прикордонному загону. А у Головному центрі підготовки особового складу, який носить ім'я генерал-майора Ігоря Момота, обладнано Алею слави, де увіковічено пам'ять 14 загиблих прикордонників-учасників бойових дій.

Крім того, 63 загиблим встановлено меморіальні дошки та стенди, в тому числі й у школах та навчальних закладах. Спільно з місцевими органами влади вирішено питання щодо найменування 28 вулиць іменами полеглих вартових рубежу.

Також за особисті героїчні заслуги, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності держави, наказом Голови Держприкордонслужби від 1 вересня 2017 року посмертно присвоєно чергової військовій звання 13 нашим загиблим офіцерам. А у центральному апараті Служби та регіональних управліннях проведено урочисті заходи з нагоди нагородження поранених учасників бойових дій відзнакою Президента України «Медаль за участь в АТО».

ПОПЕРЕДУ ЩЕ БАГАТО РОБОТИ

– Нинішнього року наша увага буде й надалі приділятися питанням, пов'язаним із наданням статусу учасника бойових дій та учасника війни персоналу служби, відповідно до вимог чинного законодавства, – зазначає підполковник Олександр Загорівський. – У полі зору Центру буде весь комплекс питань щодо професійної адаптації та реабілітації учасників АТО, надання всебічної допомоги сім'ям загиблих побратимів, продовження заходів з увічнення їх пам'яті.

– Жоден із прикордонників не повинен бути обділений нашою увагою. Усі військовослужбовці з бойовим досвідом будуть максимально захищені. На сьогодні діють електронні адреси Центру для ведення переписки з цією категорією персоналу, а на відомчому веб-сайті розміщено сторінку, на якій є детальна інформація щодо порядку отримання статусу учасника бойових дій та відповідна законодавча база, – резюмує нашу розмову керівник Центру. ■

■ СПОМИНИ

Пережити можна все, окрім втрати побратимів...

Ми познайомилися з Дмитром у розташуванні мобільної застави Краматорського прикордонного загону восени 2017 року. Для нього йшов 32-й місяць виконання завдань у зоні бойових дій.

Володимир ПАТОЛА

До початку буремного 2014 року прапорщик Дмитро Плотніков проходив службу у складі мобільної застави Сумського загону. В один прекрасний момент, згадує вояк, зателефонував командир та повідомив про відрядження на Луганщину. Тоді було ще невідомо, для яких завдань і на який період часу. Запамяталася фраза, знайома кожному військовому, з якої, власне, традиційно «усе починається»: «Там вам усе пояснять...».

Збірну групу у складі десяти прикордонників відправили в Харків. Там уже були військово-службовці з інших загонів. Ніхто не знав, куди прямуватиме далі. Невдовзі сформували колону, яку відправили в Луганськ.

Спершу Дмитро з товаришами потрапив на ВПС «Біловодськ». Там побули 3–4 дні, почали облаштувати блокпост на в'їзді в населений пункт. Потім ніч, підйом за тривою. Пройшла інформація: «Красну Талівку» беруть в оточення. Хлопці мчать на допомогу побратимам. Проте вже в дорозі, з'ясувалося, що на Талівці усе відносно спокійно, тож колона попрямувала на «Юганівку».

На «Юганівці» воїни спали по 2–3 години на добу в кращому разі, адже треба було нести бойову службу, обладнувати позиції. Дмитро довелося побувати у цьому місці двічі. Перший заїзд туди, згадує прикордонник, пройшов відносно спокійно. Обстріли почалися вже наприкінці ротації.

– Коли нас уперше хотіли обстріляти з мінометів, врятували місцеві мешканці, – розповідає Дмитро. – Наша «база» була в низині. Добрі люди вчасно розказали, що на вершині «встановлюють якусь трубу». Керівництво негайно прийняло рішення зайняти цю позицію. Ми висунулися туди майже всією групою. Хлопці побачили фактично обладнані позиції під міномети, але самих диверсантів уже і слід прохолов. Проросійські терористи, готові були убивати українських воїнів з безпечної відстані, а як тільки справа «запахла» прямим бойовим зіткненням, вдалися до екстреної втечі. Так завершилося перше 33-денне відрядження Дмитра на війну.

Потім – ротація, хлопець місяць побув удома і дізнався, що знову набирають групу в АТО. Разом із двома товаришами, які також уже мали бойовий досвід, прапорщик Плотніков попросив включити його до складу новосформованого підрозділу. Знову «Біловодськ», знову «Юганівка».

– «Юганівку» тоді дуже серйозно обстріляли і практично зрівняли з землею позиції. Ми переночували у тимчасовому таборі в «Біловодську». Підрозділ поділили на частини по 25 воїнів. У складі однієї такої команди я поїхав для охорони табору. Коли ми в'їжджали – він вже був розбомблений. Все палало. Нас розселили по п'ятеро людей у бліндаж, і ми в дві зміни вартували. Я і зі мною ще три бійці щоночі охороняли табір. Вдень виходили в секрет. Підходили прямо до кордону з Росією. Там тече річка Деркул. Біля цієї річки чатували, щоби на територію

Прапорщик Дмитро Плотніков (праворуч) із бойовим побратимом на позиції в районі КПВВ «Майорськ». Літо 2017 року

України ніхто не пройшов. Перших шість днів усе було добре. Нас не обстрілювали, хоча ми кожного вечора чули зі сторони Росії обстріли позицій ЗСУ, які були за нами. На сьомий день почали знову обстрілювати наш табір. Доволі ґрунтовно. Якщо не помилюся, за зведенням пройшла інформація про 154 постріли по нашому табору. Йшов серпень 2014-го.

27 серпня Дмитро рушив у бойовий розвідувальний дозор. Село Колесниківку, яке знаходилося неподалік, зайняли російські терористи. Вони почали вести інтенсивний мінометний вогонь по позиціях українських вартових рубежу. Необхідно було зачистити населений пункт та знищити мінометні розрахунки. Тож колона рушила. П'ять машин: УАЗи Хантери, ЗІЛ, і БТР-80 посередині. Місце на броні БТР-а дісталось Дмитру. В дорозі почалося справжнє пекло.

– Нам з товаришами перед виїздом говорили: «Сідайте в машину, щоби піхота не побила». Проте щось «йокнуло» всередині, і ми сказали, що поїдемо на броні. Тому загинув, слава Богу, не було. Чудом ніхто крім навідника і водія БТР всередині не сидів. Момент підризу – він такий незрозумілий. Тільки хлопок, і потім лежиш на землі. Зброя полетіла невідомо куди. Потім товариші її знайшли і принесли мені. Я відповзаю від БТР, тому що боєкомплект почав рватися, все це почало горіти. Летіли осколки. Поряд зі мною відповзає боєць. Не пам'ятаю його імені. Говорить, що у нього рука болить під пахвою. Я піднімаю йому руку дивлюся – а там осколок залетів під руку і серйозно розсік тіло. Врятували його, як уже потім сказали лікарі, – жирюки. Підбігає якийсь старший сержант зі Збройних Сил і кричить: Забирай групу! Нам треба звідси відходити!».

Армієць зняв з рукавів пов'язки, які хлопці використовували для розпізнання, і передав Дмитру. Той затиснув їх під пахвою пораненого товариша, щоби зупинити кровотечу.

– У водія БТР обгоріли 38 відсотків тіла. Ми його навіть погрузити не могли толком, – продовжує Дмитро. – З нього шкіра звисала. Молодий хлопець взагалі. Йому на той час виповнився 21 рік. Пам'ятаю, він бронезилетом і всім що було на собі, пригорів до сидіння. А перші слова після вибуху: «Я телефон новий купив. Десь там лежить. Дістаньте мій телефон!». У шоці він не розумів, що відбувається...

Коли обгоріла і проріділа прикордонна колона дотягнула до табору на «Юганівці», хлопці кинулися на допомогу побратимам. Облили їх, чорних від диму й нагару, водою, дали попити та відправили до лікарні. Прапорщик Плотніков наполягав, що не має серйозних ушкоджень і відмовився їхати. Проте офіцери пообіцяли, що його «ніхто не положить» і наказали «передати речі для поранених».

– Зібрали рюкзак, який нібито треба передати, – згадує Дмитро. – Везуть мене в лікарню в Біловодськ, я приїжджаю, піднімаюсь на другий поверх. Там наших розподіляють. Кажу: «Я от тільки речі передати». А мені: «Так-так, речі передати – заходьте, заспокойтеся». Мені тоді так соромно було. Наступного ранку ми з товаришами просилися, щоби нас відправили назад на позиції, але отримали категоричну відповідь: команда згори – їхати в Київ у госпіталь.

Два дні хлопці пролежали в Біловодську. На третій їх гелікоптером доправили до Києва з дозаявкою в Харкові.

– Мене і трьох товаришів відправили в неврологію, – розповідає прапорщик. – Мінно-вибухова травма, черепно-мозкова травма, струс головного мозку і ще там щось...

Дмитро пролежав у госпіталі два тижні. Там, зокрема, допомогли волонтери, подарували нову форму, адже приїхали хлопці зі сходу в чому були. Потім його відправили з госпіталю додому, в Суми. Пішов одразу у відпустку. Оскільки батькам нічого не говорив, вони дізналися про поранення, коли Дмитро вже лежав у госпіталі.

П'ять місяців Дмитро прослужив у Сумах і прийняв рішення знову їхати на схід. Батьки та близькі, коли дізналися, звичайно, були проти. Перекопати їх не зміг, тому просто сказав, що прийшов наказ.

– Коли тут таке творилося в зоні АТО, – пояснює чоловік, – я не міг знаходитися вдома. Мене тягнуло туди, де я міг принести якусь користь.

Початок 2015 року. Оперативно-військовий відділ «Краматорськ». Дмитра призначили в мобільну прикордонну заставу. Їздили на зачистки у складі сил спецоперацій, зокрема і в сірих зонах. Були затримання злочинців, причетних до терористичної діяльності. Затримували контрабанду на КПВВ.

– Тоді бойові зіткнення для мене були вже не важкими, – згадує Дмитро. – Якось узагалі тут простіше вже стало. Майорськ постійно обстрілювали, і ми нерідко бували там. Найважче, напевне, дізнаватися, коли побратимів, яких добре знаєш, з ким пліч-о-пліч ніс службу – уже немає серед живих. Це найважче. Інші моменти – все воно переживається. Окрім товаришів, яких уже не повернути...

Найбільше війна розуміє і підтримує хрещений батько. Він сам прикордонник, учасник бойових дій в Афганістані. Чоловіки спілкуються часто, адже їм не треба зайвих слів, щоби зрозуміти один одного.

Про плани на життя Дмитро під час тієї нашої зустрічі говорив спокійно та впевнено:

– Планую повернутися додому, знайти своє місце там. Чекає кохана Даша. Хочу служити далі, тільки вже на кордоні, не в бойових умовах, щоби рідним було спокійніше. Звикнути до цього для них неможливо. Особливо після підризу. Вони вважають, що це був останній дзвінок. Кожного разу, коли приїжджаю у відпустку – питають: «Коли ти вже повернешся назавсім?». Важко це для них...

Плани прапорщика Плотнікова більш ніж зрозумілі, адже його батько Василь Дмитрович – інвалід першої групи. Все життя працював на заводі. Мати – Ольга Степанівна – вихователька дитячого садочка з 24-ма роками робочого стажу, зараз на пенсії.

Дмитро – чоловік, який має слово. Сказано – зроблено. За два місяці після нашої розмови він повернувся на службу в мобільну заставу Сумського прикордонного загону. Проте і зараз байдики не б'є – тепер він став грозою для порушників уже відносно мирного кордону. Додзвонитися перед випуском матеріалу до нього вдалося не одразу. Адже кулеметник уже більше десяти днів практично «живе в машині» під час чергового відрядження на кордон.

Побажання для побратимів у Дмитра коротке, але душевне:

– Хлопцям бажаю, щоби все, що зараз відбувається, якнайшвидше закінчилося і всі повернулися до своїх сімей. Тому що кожній матері й кожній дружині складно відчувати те, що їхні близькі знаходяться далеко від них і в такій небезпечній ситуації. ■

пам'ять

Нова правонаступність захисників

Закінчення.

Початок у №5 за 2.02.2018 р.

У січні 1920 року влада у Кам'янець-Подільському та Могилів-Подільському знову перейшла до УНР. Трохи згодом українська влада спеціально сформувала підрозділ із особового складу 1-го Могилівського полку імені головного отамана С. Петлюри, який взяв під охорону невеличку ділянку кордону з румунським берегом річки Дністер. Також до охорони цієї прикордонної ділянки залучалися підрозділи 3-ої Залізної дивізії Дієвої армії УНР полковника О. Удовиченка. Серед них були і воєводи Могилів-Подільського прикордонного відділу сотника Олександра Єрошука. Станом на перше півріччя 1920 року Могилів-Подільський відділ залишився єдиним фаховим прикордонним підрозділом УНР.

Далі бойові дії на фронтах громадянської війни розвивалися дуже стрімко і знову, на жаль, не на користь України. Під ударами Червоної армії вже у середині літа 1920 року Могилів-Подільський прикордонний відділ був змушений разом із армійськими частинами відступити на захід, за річку Збруч, на територію, контрольовану поляками. Станом на 15 липня 1920 року у місті Залішки прикордонний підрозділ у кількості 18 старшин, 4 урядовців та 62 козаків знаходився при управлінні начальника тилу Дієвої армії УНР. 28 липня у місті Товсте його було переформовано на комендантську сотню при тому ж управлінні. Командир відділу сотник Олександр Єрошук зайняв посаду коменданта штабу управління начальника тилу Дієвої армії УНР.

У вересні 1920 року в результаті успішного наступу українська армія повернулася на територію Поділля. Тепер постало питання про організацію охорони кордонів з Польщею (уздовж східного берега річки Збруч та з Румунією – уздовж північного берега річки Дністер.

Тимчасово, до відновлення прикордонних підрозділів, функції з охорони кордонів поклалися на підрозділи польової жандармерії. За наказом військового міністра УНР генерала О. Галкіна визначалося організувати охорону ділянок по річках Збруч і Дністер. Було наказано розгорнути спеціальні жандармські пости у більш-менш визначних населених пунктах, таких як Іване-Пусте, Скала, Гусятин, Сатанів тощо, у міру просування Дієвої армії на схід. Окрім того, служба організувалася і в населених пунктах, де були мости через річки Збруч та Дністер, а також у котрих раніше знаходилися митниці.

Охорона кордонів здійснювалася шляхом висилання патрулів на певні маршрути та на підставі отримання відомостей від найнятих

Керівники Директорії та Армії УНР. Кам'янець-Подільський, липень 1919 року.

Сидять: Ф. Швець, С. Петлюра, А. Макаренко.

Стоять: ад'ютант Петлюри О. Доценко, начальник канцелярії М. Миронович, полковник Куликовський, сотник Осецький (брат Наказного Отамана), генерал-квартирмейстер Генерального штабу Шайбле, військовий міністр В. Петрів, посилий Г. Швець, начальник Головної юридичної управи Армії УНР С. Мошинський

інформаторів. Основною загрозою у регіоні, як і 1919-го року, залишалася контрабанда худоби, яку місцеві селяни переправляли бродами на польський чи румунський береги.

Проте варто зазначити, що сил польової жандармерії не вистачало. Оскільки з неї ніхто не знімав виконання основних обов'язків – забезпечення безпеки й правопорядку у Діючій армії, боротьби у її тилу зі злочинністю та дезертирством, захисту комунікацій і важливих об'єктів.

28 вересня 1920 року головний отаман УНР Семен Петлюра наказав полковнику Олександру Пилькевичу негайно приступити до відновлення прикордонних частин корпусу. Згідно з дослідженнями сучасного українського історика А. Руккаса організаційні заходи здійснювалися на підставі тимчасових штабів частин, підрозділів і штабів ОККО, затверджених українським урядом ще 18 листопада 1918 року. Так, центральне управління ОККО складало: командир корпусу, його помічник, ад'ютант, старшини для доручень, штаб корпусу, управління начальника постачання та п'ять особливих частин: морська, судових справ, санітарна, ветеринарна та будівельна. Штаб корпусу поділявся на п'ять відділів: загальний, персональний,

організаційний, кордонний і комендантський та управління начальника постачання. Центральному управлінню підпорядковувалися прикордонні бригади. Бригада складалася з шести прикордонних відділів. У свою чергу відділ складався з п'яти прикордонних загонів. Загін поділявся на три-п'ять прикордонних постів («вартарок»), що були найменшою структурною одиницею корпусу.

19 жовтня 1920 року штаб ОККО перейшов до тимчасової столиці УНР – Кам'янець-Подільського. 20 жовтня за наказом командира ОККО генерал-хорунжого (з 5 жовтня 1920 року) Олександра Пилькевича розпочалося формування Могилів-Подільської (Подільсько-Могилівської) прикордонної бригади (згідно з архівними документами ЦДАВОУ назва бригади подається як у першому, так і в другому варіанті), командиром якої став сотник Олександр Єрошук. Попри досить швидкий підбір старшин, надходження підстаршин і козаків відбувалося значно повільніше. Прикордонні підрозділи, на відміну від армійських, планувалося комплектувати виключно добровольцями. Охочих служити у прикордонних частинах виявилось чимало. Проте до кандидатів у прикордонники висувалися певні вимоги. Насам-

перед, до ОККО приймалися колишні прикордонники російської та української служб, а вже потім – інші кандидати. Усі вони повинні бути грамотними, з добрим зором і слухом та мати зріст вище середнього. Категорично не приймалися особи нехристиянського віросповідання, а також ті, хто проживав у 50-верстовій прикордонній смузі. Це сильно сповільнювало комплектування корпусу. Генерал-хорунжий Олександр Пилькевич постійно шукав різні шляхи для збільшення чисельності корпусу. Так було вирішено питання, що поповнення для прикордонників буде надавати 4-та Київська стрілецька дивізія, яка у той час проводила мобілізацію в районі Кам'янця-Подільського. Взагалі відновлення частин корпусу відбувалося у вкрай важких умовах війни. Не вистачало озброєння, спорядження, одягу, іншого майна та фінансового забезпечення. В умовах постійних бойових дій і вкрай обмежених ресурсів державне керівництво УНР передусім намагалося задовольнити потреби Дієвої армії на фронті.

6 листопада 1920 року 1-й відділ Могилів-Подільської прикордонної бригади під командуванням сотника С. Лозицького приступив до охорони ділянки державного кордону у районі

ЛЕГІОН УКРАЇНСЬКИХ
СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ

- (1) Стрелець. Вересень 1914–1915 рр.; (2) Кіннотчик. 1915–1916 рр.; (3) Старшина. 1917–1918 рр.

ВІЙСЬКО УНР ЧАСІВ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ

- (4) Козак 1-го Українського Козачого полку ім. гетьмана Богдана Хмельницького. Листопад 1917 р.; (5) Воєвода Червоних гайдамаків Гайдамацького Коша Слобідської України. Січень 1918 р.; (6) Воєвода Чорних гайдамаків Гайдамацького Коша Слобідської України. Січень 1918 р.; (7) Старшина 1-го полку Січових Стрільців. Лютий 1918 р.; (8) Підстаршина 2-ої сотні полку Кінних Гайдамаків ім. кошового отамана Костя Гордієнка. Квітень 1918 р.; (9) Воєвода Кінно-гірського гарматного дивізіону О. Алмазова. Квітень 1918 р.; (10) Воєвода київського гарнізону. Березень 1918 р.; (11) Козак 2-го Запорозького (Української Республіки) полку. Квітень 1918 р.; (12) Старшина піхоти (з освітою Академії Генштабу). Квітень 1918 р.; (13) Старшина штабу, зимова уніформа. Квітень 1918 р.; (14) Старшина 1-ї Української (Синьожупанної) дивізії. Березень 1918 року.

ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ (ГЕТЬМАНАТУ)

- (15) Генерал піхоти. Серпень 1918 р.; (16) Козак 2-го полку Сердюцької дивізії. Серпень 1918 р.; (17) Старшина 3-го полку Сердюцької дивізії, зимова уніформа. Серпень 1918 р.; (18) Кіннотчик 1-ої Козацько-стрілецької (Сірожупанної) дивізії. Червень 1918 р.; (19) Козак піхоти. Серпень 1918 р.; (20) Старшина, приділений по кінноті. Серпень 1918 р.; (21) Старшина флоту. Липень 1918 року.

українських рубежів

населених пунктів Ляшківці – Брага. 9 листопада прикордонники цього ж відділу взяли під охорону ділянку Чернокозинці – Жванець.

У подальших планах належало залишити у Кам'янці-Подільському лише штаб корпусу. Могилів-Подільську прикордонну бригаду було переведено до міста Оринин, куди вона прибула у повному складі 13 листопада 1920 року.

Тим часом Польща підписала з більшовицькою Росією мирний договір. Вивільнені таким чином частини командування Червоної армії було використано проти українських військ, у яких вже ніяких резервів для допомоги виснаженим військам не було. Українські вояки з боями відступали на захід. 14 листопада штаб ОККО залишив Кам'янець-Подільський. Наступного дня Могилів-Подільська прикордонна бригада почала евакуацію з міста Оринин. 16 листопада 1920 року 1-й відділ бригади зняв з державного кордону нещодавно виставлені пости.

17 листопада бригада прибула до села Фрідріхівка, де з'єдналася зі штабом корпусу. Цього ж дня за наказом генерал-хорунжого Олександра Пилькевича було сформовано прикордонний дивізіон під командуванням сотника Олександра Єрошука та вислано на фронт, щоб допомогти Дієвій армії. З досліджень А. Рукаса відомо, що чисельність дивізіону становила 126 вояків (2 піші сотні). На підступах до села Вочківці він виставив дві застави з кулеметом, які прикривали відступ через річку Збруч частин 2-ї Волинської стрілецької дивізії. Пропустивши останні підрозділи волинців, прикордонники, над якими нависла загроза оточення більшовицькою кіннотою, 21 листопада організовано відступили на західний берег річки Збруч – на польську територію.

Штаб корпусу та Могилів-Подільська прикордонна бригада були інтерновані поляками у табір у місті Олександріві-Куявському. Сюди залишки прикордонних підрозділів прибули 6 грудня 1920 року у складі 28 старшин та 85 козаків. Через свою малу чисельність штаб корпусу було розформовано наприкінці 1921 року. Кадри кордонної бригади, як і всі інші частини армії УНР, розформовано протягом 1923–1924 років.

Отже, військово-політична обстановка, в якій постійно знаходилась УНР, не давала можливості розвинути прикордонне відомство, а вимагала насамперед розбудову Дієвої армії, оскільки саме на фронті вирішувалася доля держави. Війна не давала змоги оформити державні кордони у договірно-правовому відношенні, що негативно впливало на організацію прикордонної охорони.

Таким чином із багатьох об'єктивних причин Українська революція 1917–1921 років не стала початком незалежності України,

проте історичний досвід, накопичений під час визвольних змагань, безперечно, ліг у фундамент сучасної української державності. А, як відомо, державність стверджується безпекою кордонів.

Сьогодні важливим завданням на шляху розбудови Державної прикордонної служби України є збереження пам'яті про ті буремні часи початку ХХ століття. У цьому сприятиме популяризація серед нового покоління прикордонників історії діяльності ОККО на Поділлі, а саме 2-ї Подільської кордонної бригади та Могилів-Подільського прикордонного відділу. Їхні вояки, не дивлячись на розвиток бойової обстановки не на користь Україні, не зрадили Батьківщині. Під час війни, вони вели боротьбу до кінця, неодмінно повертаючись на державні рубежі та відновлюючи їх охорону. Коли виникала необхідність, вони ставали у бойові порядки Дієвої армії та разом із військовими підрозділами вели бойові дії. А коли примушувала бойова обстановка, відступали на суміжну, часто ворожу, територію, але не здавалися ворогу.

із Польщею 1920 року, які фактично надавали право цим державам на розділ українських етнічних територій.

З початком антитерористичної операції на Донбасі прикордонники сучасного Могилів-Подільського прикордонного загону теж захищали український кордон. У серпні 2017 року Указом Президента України Петра Порошенка загону присвоєно почесне ім'я Героя України старшого лейтенанта В'ячеслава Семенова.

Старший лейтенант В'ячеслав Семенов героїчно загинув у лютому місяці 2015 року на блокпосту 12801 («Балу») у районі населеного пункту Фашівка, що на Дебальцевському плацдармі. Згодом за вміле керівництво підрозділом у бойовій обстановці та особисту мужність йому було присвоєно звання Героя України (посмертно), а ім'я занесено до «Книги пам'яті», присвяченої загиблим під час АТО українським воїнам.

Таким чином ідея правонаступництва підрозділів 2-ї Подільської кордонної бригади та Могилів-Подільського прикордонного відділу УНР, небезпідставно може бути реалізована у підрозділах саме Могилів-Подільського при-

справних патріотів України. З'явиться можливість відродити пам'ять про незаслужено забутих героїв бойового минулого.

Зокрема, долі керівників ОККО УНР склалися по-різному. Олександр Жуківський повернувся за амністією на батьківщину та станом на 1927 рік мешкав в Одесі. Як склалася його доля надалі – невідомо. Володимир Желіховський 1920 року потрапив у полон до червоних в Одесі. Після звільнення деякий час мешкав у Дніпропетровську. 1930 року його було заарештовано за відомою, сфабрикованою радянськими спецслужбами, справою «Весна» та після жорстоких катувань – страчено. Олександр Пилькевич помер у Польщі 15 жовтня 1922 року у м. Щипіорно. Похований у польському місті Каліш. Доля Олександра Єрошука доки залишається невідомою дослідникам.

Стосовно їхніх постатей завжди важливо пам'ятати: не дивлячись на те, що вони розпочали свою військову кар'єру в армії іншої держави, ці люди, усвідомлюючи, що вони є українцями, присвятили себе захисту рідної землі, коли вона цього потребувала найбільше.

Проводячи паралель із 2014-им роком необхідно зазначити, що у період визвольних змагань прикордонники теж залишилися фактично єдиними представниками української влади у регіонах. Зокрема, на ділянці річки Дністер – на румунському, та річці Збруч – польському кордонах. На ділянках їх відповідальності вели таємну антиукраїнську діяльність спецслужби більшовицької Росії. Зокрема, під час Хотинського повстання 1919 року, яке аж ніяк не сприяло налагодженню добросусідських відношень із Румунією. Потім домовленості Росії

кордонного загону імені старшого лейтенанта В'ячеслава Семенова.

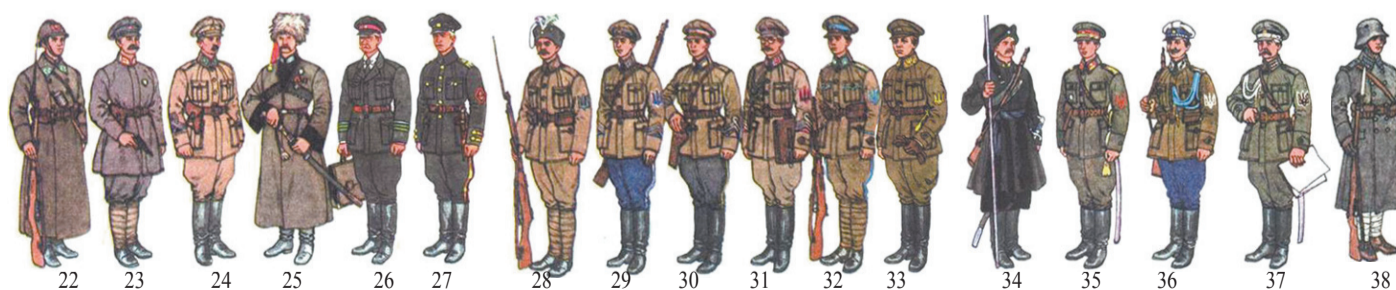
Реалізація цієї ідеї – у наданні відділам прикордонної служби Могилів-Подільського прикордонного загону імені старшого лейтенанта В'ячеслава Семенова почесних найменувань, пов'язаних з історією ОККО УНР на Поділлі. Зокрема, на честь Олександра Жуківського, Олександра Пилькевича, Олександра Єрошука або Окремого корпусу кордонної охорони УНР.

Таким чином буде створено підґрунтя для виховання нового покоління прикордонників,

Заслуги Олександра Пилькевича Україна вже визнала. 2016 року одну з вулиць рідного міста Фастова перейменовано на його честь. Не повинна залишатися осторонь і Державна прикордонна служба України.

Автори висловлюють щире подяку заступнику директора з наукової роботи Національного військово-історичного музею України кандидату історичних наук Ярославу Тинченку за надані матеріали, використані під час підготовки статті.

ДІЄВА АРМІЯ УНР ДОБИ ДИРЕКТОРІЇ

(22) Вояк 1-ої сотні Окремого загону Січових Стрільців. Листопад 1918 р.; (23) Старшина штабу Сірожупанної дивізії. Весна 1919 р.; (24) Військовий інженер. Червень 1919 р.; (25) Старшина 3-го Гайдамацького полку Запорозької групи. Весна 1919 р.; (26) Урядовець Військового Міністерства. Червень 1919 р.; (27) Старшина 1-го Гуцульського полку морської піхоти. Квітень 1919 р.; (28) Козак 20-го Запорозького полку ім. гетьмана Мазепи. Серпень 1919 р.; (29) Підстаршина Житомирської юнацької школи. Серпень 1919 р.; (30) Старшина Прикордонного корпусу. Серпень 1919 р.; (31) Старшина штабу (з освітою Академії Генштабу). Вересень 1919.; (32) Козак відділу охорони Головного Отамана. Квітень 1920 р.; (33) Головний Отаман. Липень 1919 р.; (34) Кіннотчик полку Чорних Запорозжів. 1919 р.; (35) Старшина артилерії. Квітень 1920 р.; (36) Підстаршина жандармерії УНР. Липень 1920 р.; (37) Генерал Генерального Штабу. Квітень 1920 року.

ЗБРОЙНІ СИЛИ ЗОУНР (УКРАЇНЬКА ГАЛИЦЬКА АРМІЯ)

(38) Вояк пробоевої сотні. Лютий 1919 р.; (39) Старшина піхоти. Квітень 1919 р.; (40) Скорострілець. Квітень 1919 р.; (41) Кіннотчик бригади УСС. Літо 1919 р.; (42) Старшина саперів.; Серпень 1919 р. (43); Підстаршина Народної Сторожі. Серпень 1919 р.; (44) Генерал. Серпень 1919 року.

ІГРИ НЕСКОРЕНИХ – 2018

INVICTUS
GAMES
SYDNEY 2018

TEAMUKRAINE

ВАДИМ СВИРИДЕНКО
Ветеран АТО
Учасник
Національної збірної України
Ігри Нескорених Торонто 2017

ПРЕДСТАВ УКРАЇНУ НА ІГРАХ НЕСКОРЕНИХ СІДНЕЙ, АВСТРАЛІЯ 20-27 ЖОВТНЯ 2018

ГРАФІК ВІДБОРУ ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ ЗБІРНОЇ ІГОР НЕСКОРЕНИХ 2018

ДАТА	ЕТАПИ ВІДБОРУ
01.01.2017 – 25.02.2018	Збір заявок від кандидатів на відкриті спортивні тестування
10 березня 2018	Спортивне тестування у Львові
17 березня 2018	Спортивне тестування у Одесі
24 березня 2018	Спортивне тестування у Києві
12-13 травня 2018	Національні Ігри Нескорених у Києві
14-31 травня 2018	Засідання Комісії по відбору атлетів до Національної збірної Ігор Нескорених 2018
01 червня 2018	Офіційне оголошення складу Національної збірної Ігор Нескорених 2018

2018 року Ігри Нескорених будуть проведені 20-27 жовтня у Сідней, Австралія. Події цьогорічних Ігор Нескорених охоплять весь Сідней — від Олімпійського парку до порту Сідней-Харбор. Олімпійський парк, який був повністю оновлений до Олімпіади 2000 року, об'єднує одразу декілька майданчиків та стане центральним місцем проведення Ігор Нескорених 2018 року. Живописний сіднейський порт Сідней-Харбор стане відправною точкою регати, а також прийматиме учасників велосипедних перегонів.

КРАЇНИ-УЧАСНИЦІ

Цього року у Іграх Нескорених бере участь 18 націй – до країн учасниць Ігор Нескорених доєдналася Польща. Таким чином, у Іграх бере участь: Афганістан, Австралія, Канада, Данія, Естонія, Франція, Грузія, Німеччина, Ірак, Італія, Йорданія, Нідерланди, Нова Зеландія, Польща, Румунія, Україна, Великобританія, США.

2018 року Україна вдруге візьме участь в Іграх Нескорених. П'ятнадцять учасників нашої збірної змагатимуться в Сідней.

СПОРТИВНІ ДИСЦИПЛІНИ

Країни-учасниці Ігор Нескорених 2018 року братимуть участь у таких дисциплінах: стрільба з луку, атлетика, веслування на тренажерах, екстремальне керування від Jaguar Land Rover, пауерліфтинг, велоспорт на шосе, регата, вітрильний спорт, волейбол сидячи, плавання, баскетбол у візках, регбі у візках.

ТЕСТУВАННЯ

Ціллю спортивних тестувань є надання можливості пораненим ветеранам та військовослужбовцям спробувати різні спортивні дисципліни Ігор Нескорених під наглядом тренерів і лікарів та прийняти рішення щодо участі у Національних Іграх Нескорених.

ДОВІДКОВО

Invictus з латинської — «нескорений». Це слово уособлює бійцівський дух чоловіків і жінок, які отримали поранення, були травмовані або захворіли, виконуючи свої службові обов'язки на полі бою. Вони пережили важкі випробування, однак не зламалися. Патріоти довели, що віра в себе та підтримка близьких завжди виявляються сильнішими обставин, і стали справжніми нескореними воїнами.

Більшість із нас ніколи не зіткнеться з жахами поля бою. Жахами, здатними назавжди залишити слід на тілі та в душі чоловіків і жінок, які віддано служили своїй країні. Як їм вдається подолати наслідки важких травм? Як ми можемо змінити сприйняття людей з інвалідністю в суспільстві та розповісти всьому світу про силу підтримки та шляху до відновлення? Принц Гаррі не лише поставив ці питання, але й відповів на них.

2013 року принц Гаррі відвідав Warrior Games в США та побачив, яку важливу й корисну роль може відігравати спорт у реабілітації поранених, травмованих або хворих військовослужбовців і ветеранів. Вже 2014 року заснована принцом Гаррі Фондація Ігор Нескорених (Invictus Games Foundation) провела перші Ігри Нескорених в Лондоні. Участь у перших Іграх взяли 400 спортсменів з 13 країн.

Другі Ігри відбулися за два роки, в травні 2016 року, в Орlando, а кількість учасників зросла до 500 людей з 15 країн. Треті Ігри в канадському Торонто, що проходили на останньому тижні вересня 2017 року, стали найбільшими змаганнями в історії Invictus Games, та запам'яталися всієї Україні першим виступом нашої збірної.

Цього року Австралія стане четвертою країною, яка прийматиме Ігри Нескорених. На Ігри «догори ногами» 20 – прийдуть учасники з 18 країн, які змагатимуться в 11 адаптивних видах спорту. Україна — не виключення. Ви вже можете подати заявку на участь у збірній.

Спортивні тестування для відбору у національну збірну України відбудуться у шести спортивних дисциплінах: атлетика (біг та штовхання ядра), стрільба з луку, плавання, пауерліфтинг, веслування на тренажерах, велоспорт на шосе.

ХТО МОЖЕ ПОДАТИ ЗАЯВКУ

Зареєструватися на відкриті спортивні тестування та на участь в національних Іграх Нескорених 2018 можуть ветерани та діючі військовослужбовці Збройних Сил України, Національної гвардії України, Державної прикордонної служби України, Національної поліції України, Служби безпеки України, а також добровольчих формувань, які були поранені, травмовані або захворіли під час або внаслідок виконання службових обов'язків у зоні бойових дій в зоні АТО або в ході миротворчих операцій за участю України.

ЗБІР ЗАЯВОК

Збір заявок на відкриті спортивні тестування триватиме з 1 січня по 25 лютого 2018 року. Реєстрація заявки на відкриті спортивні тестування є обов'язковим для всіх бажаних стати членом національної збірної у Іграх Нескорених і є доступним за посиланням <https://invictusgames.in.ua/become-a-sportsman>

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Видається
з липня 1943 року

Головний редактор
Костянтин ПЯСЦЬКИЙ

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Черговий по номеру
Андрій КУЧЕРОВ

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15
Замовлення: 9730
Наклад: 6000 прим.

З питань розміщення реклами звертатися у відділ медіа-проектів та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 239-84-75

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

✉ Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

☎ Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
527-66-73, 239-85-77
✉ E-mail: redactor@dpsu.gov.ua
kordo@ukr.net